

Денниця

ЗАМІСТЬ ПРОЛОГУ

Від озера гостро війнуло свіжістю. Тонкий протяг розітнув вогку задуху навпіл, і застояле повітря вмить зворохобилося, заклубочилося, закрутилося у тугі прозорі спіралі. Залопотіло листя на придорожніх кущах, закапотіли важкі краплі, що, наче ягідні грона, пригинали їхнє віття до землі, зашаруділа трава, полегшено зітхнув ліс. Над лісом стрімко зарухалися хмари, ніби зірвалися з прив'язі, і хутко посунули на захід, як отара, підхльоснута батогом невидимого небесного пастуха. Після трьох діб паркої червневої мокви на небі нарешті чисто сяйнула денниця. Пругка молочна цівка світла потекла з неї у чорний казан ночі, поступово витискуючи з нього темінь і вчиняючи перший білий заміс, із якого за годину-другу мав зійти погідний літній день.

Денниця завмерла, а тоді здивовано замерехтіла. Що це? Такого вона за всю свою вічність ще не бачила. На самому денці темряви, в одній із двох колій розбитої, розквашеної грузької дороги, якраз там, де просякнутий дощами путівець круто повертає до лісу, щось біліло і відчайдушно борсалось. З того білого борсання, притиснутого до землі вологою ваготою туману, вирвалося жалібне квиління. Воно слабкими колами розійшлося над розколисаними вітром кущами і деревами, впало на роз-

бухлу дорогу, на якусь мить стихло, а тоді знову піднялося і знов опало, як пелюстки надламаної квітки. Тонка вібрація звуків раз по раз сколихувала густу сутінь і передавала крізь неї сигнали тривоги — вище, вище, вище, аж туди, де вже бліднув круглий овид місяця і ледь-ледь рум'янився обрій.

Хтось інстинктивно чіплявся за молочно-білий промінь денниці, як потопаючий за соломинку. Намарне було сподіватися на те, що на цій сонній землі чи й на вічно безсонних небесах це тонке, але затяте волання буде почуте. Але хтось з останніх сил благав про допомогу. Хто? Птах, нагло заскочений хижим, але вже ситим звіром, що погрався підраненою жертвою і заради забавки шпурнув її у вибоїну? Пташеня, що необачно вибралося з рідного гнізда, щоб стати на ще не зміцніле крило, та й опинилося у болотяній пастці? Підбите звірення, полишене зграєю на неминучу смерть?..

Досвітня імла нарешті розчинилася у молочному світлі. У в'язкому сизувато-жовтому суглинку дороги, якраз між двома глибокими калабанями, затріпотіла мережаними краєчками розметана полотнина. На ній — чи то від передсвітанкової прохолоди, чи від страху перед ще не знаним світом, чи і від того й іншого разом — конвульсивно здригалася синювато-червоне тільце: зморщене, як печене яблуко, личко, стиснуті у кулачки крихітні руки, зовсім свіжа, ще набухла кров'ю пуповина... Голе немовля інстинктивно хапалося за повітря, що, як вогнем, обпікало його надчутливу шкіру, ще не відвиклу від теплих лагідних вод материнського лона. Маленька людина й гадки не мала, що таке життя, але вже хотіла жити. Затято! Понад усе!

Звідки вона тут узялася? Хто міг кинути щойно народжене людське дитинча, з тільки-тільки перерізаною чи

перекушеною пуповиною, у цю розбиту колесами твань? Чи пов'язана якимось чином дивна поява немовляти в такому непідходящому місці на землі зі з'явою найзагадковішої зірки на розпогодженому небі?

Колись денниці поклонялися чи не на всій планеті. Майя та ацтеки за її рухом складали свої пророчі календарі. Древні інки називали її Ч'аско, римляни — Люцифером, фінікійці — Вельзевулом, євреї — Азізом... Американські індіанці і полінезійці навіть приносили їй у жертву своїх найкращих одноплемінників. О, ті величезні вогнища серед непрохідних індіанських лісів! Ті дикі ритуали, що тривали до ранку і закінчувалися так фатально для нещасних обраних!

І дотепер людство не дійшло згоди щодо денниці. Хтось називає її грішним ангелом, вигнаним Всевишнім із раю, хтось — провісницею світла і символом святості. Може, й ось тепер чиясь пам'ять дивним чином заблукала у часах минулих і хтось за прапрадавним звичаєм приніс небесній гості у жертву це невинне людське дитя?

Дивні створіння — люди. Ну навіщо їй, високій і недосяжній, їхні земні життя? Навіщо їй, вічній, їхні наглі смерті? Та й ніколи тут, на протилежному від Америки боці Землі, в цих лісових краях, де споконвіків поклонялися сонцю, не приносили в жертву людей. Навіть на прадавніх язичницьких капищах проливалася кров лише тварин — дикої звірини, собак, ягнят, козенят, покладених «валетом», головами на схід та захід. Але щоб людей... Надто вже цінували тутешні племена людське життя, особливо дитяче. А до неї, денниці, яку сонцепоклонники прозвали Зорею, у них особливе ставлення. Адже вона — та, що сповіщає про прихід сонця.

Чи здійсниться це провидіння для кинутого у глибоку вибоїну немовляти? Чи суджено йому хоч раз у житті, хоча б

уперше і востаннє, побачити прихід гарячого небесного світила?

Раптом дитина ніби захлинулася власним криком і замовкла. Може, відчула всім своїм наполоханим тількием, як десь неподалік стугонить розхлябана дорога і до суглинкового горбочка наближається щось страшне. Таке страшне, що надії вижити вже немає. Воно все ближче, ближче, ближче...

Від села, у якому ще й жодна досвітня свічечка не сяйнула, наближалася фурманка, запряжена молодим гнідком і навантажена аж по далі нікуди всіляким домашнім скарбом. Торбинки із зерном та борошном, лантух із бульбою, звісно ж, торішньою, похапцем вибраною з льоху, чорні чавунні баняки, горщики та гладушки із димчатої місцевої глини, дерев'яний куфер*, розписаний червоними і білими ружами, дві клітки, збиті з грубих дерев'яних прутів, — одна з чималим підсвинком, а друга з десятком-другим курей... Все це горою здіймалося над полудрабками, непевно похитувалося під час їзди, загрозливо підстрибувало на вибоїнах, готове будь-якої миті впасти, розвалитися, розсипатися.

Жінка, сидячи поруч з чоловіком на передку, але спиною до гнідка, а обличчям до поклажі, при кожній такій загрозі схоплювалася на ноги, широко розкидала на два боки руки, притримувала то куфер, то торби, то мотузку, якою до лівого полудрабка фурманки була прив'язана руда корова з білою латкою на лобі. Кожне таке тривожне зіскакування жінки супроводжувалося несамовитим гавканням — рябий кудлатий пес, що біг за фурманкою, ніби наказував речам не падати, триматися купи і слухатися господині.

Чоловік знервовано цьвохкав над змиленим гнідком, час від часу оперізував його батогом. Хоча того й поганяти не

треба було — він і сам поспішав, наскільки це йому дозволяли важка поклажа на возі та вибоїни на дорозі, зрідка навіть переходив на галоп, ніби відчував позаду смертельну небезпеку. Неподалік від крутого повороту кінь насторожено скосив очі, застриг вухами, тривожно зафірков, роздуваючи ніздрі, і вже зібрався було рвонутися вліво, зійти з колії. Цієї миті дорога під його ногами вибухнула таким водяним феєрверком, аж їздовий затулив обличчя руками, але хутко спохопився і з усіх сил потягнув праву віжку.

— Цабе! Цабе, кажу! Ти що, осліп, повороту не бачиш?!

Кінь заіржав і повернув праворуч. Ще мить — і він налетить на розпластане безпомічне тільце, розчавить його копитами, змішає із суглинком, потягне у сиву калабаню з дощовою водою. Ще мить — і невблаганні колеса придушуть кволе благаання та й покотяться далі, до лісу. Ще тільки одна коротка мить...

Гнідко не міг цього зробити. Він голосно заіржав, став дибки і поточився назад. Фурманка боляче вдарила його у задні ноги і зупинилася. Корова злякано шарпнулася вбік, але мотузка, хоч і коротка, зате міцна, не відпустила її, тож рогата годувальниця сім'ї опинилася поруч із конем і відчайдушно заревіла. Клітка з підсвинком, що стояла у задку фурманки, сповзла і з пронизливим кувіканням упала в багнюку. Друга розчакнулася, і з неї з голосним кудкудаканням на всі боки розлетілися кури. Жінка кинулася їх ловити, але намарне — зозулясті вже засокоріли за куцями і не збиралися прощатися з лісовою волею.

— Куди ж ви покудкудакали? До лисиці на снідання? Чи вепрові на обід? А щоб вам чоботиська на ноги повзувало! — розпачливо закричала жінка.

З перехнябленої фурманки звис чорний куфер, притиснутий з двох боків торбами, з нього висунувся полотняний

сувій, зачепився краєм за віко і покотився на дорогу, застеляючи її тонкою, добре відбіленою матерією.

— А бодай тебе! — чоловік зіскочив у в'язку суглинкову кашу, забіг поперед коня, нахилився над дорогою і похапцем перехрестився. — Свят, свят, свят! Та як же це?.. Як же це?... Якби Орлик сам не зупинився...

Він навіть боявся вимовити, що було б, якби кінь не зупинився.

— Та перестань жиполити*! Тутечки таке... — гримнув на жінку.

Але та не чула. Поривалася то до клітки з підсвинком, що стояв по черево в болоті й тикався рилом у пруди, що не давали йому вибратися, то до курей, що вже знайшли собі якусь поживу у траві, то притискала до грудей піднятий з твані забагнужений сувій і вже, здається, збиралася випрати його своїми рясними ревними сльозами. Їй так шкода було тонкого лляного полотна! Так шкода!..

— А гей би тебе, дурна коняко, трясця взяла! А гей би тобі дідько хвоста до гриви прив'язав! Чи ти дурману наївся, чи в тебе бзик у голові? Бачиш, якої шкоди наробив? Бачиш?! І з чого я теперка сорочки празникові пошию? З чого? Ой, людоньки добрії! Я ж ціліське літо біля того льону гібіла, всеньку осінь коло нього гнула-ся — і брала, і сушила, і тіпала. А скіко зимових вечорочків пряла, а скіко деньочків ткала. Та золою посипала, та на сонці вибілювала. І от через дурного коня все котові під хвіст.

— Стихни, кажу! Тіко б і біди, що полотно в багні, — перебив її чоловік. — Хапай хутчіш якусь суху лаху з куфера і біжи сюди!

Жінка й далі не чула. А може, не хотіла чути. Збиралася перекинути свій праведний гнів на чоловіка — це ж він

управляв конем, він, значить, не справився. Але в його зміненому голосі було щось таке, що вона тільки сапнула ротом повітря і замовкла. Підійшла, тримаючи на руках, як запеленане дитя, сувій, за яким дорогою тягнувся забрьоханий шлейф.

— На, дивись... — відступився вбік чоловік.

Вона ще раз сапнула ротом і оторопіла. Виваляне у болоті й оплакане нею полотно випало з рук і голосно булькнуло в калабаню. А її саму затіпало, як у пропасниці.

— У-а-а!.. У-а-а!.. У-а-а!..

Це вже був не плач, а відчайдушний крик, вимога, наказ:

— Жити! Жити! Жити!

Той крик привів жінку до тями. Як прудка вивірка, метнулася вона до фурманки, відчинила перехнябленого кувфера, вхопила з нього старого смугастого коца, тканого з овечої вовни, простелила на торбі з пшеницею, ще раз підняла віко кувфера, висмикнула зелену хустку-шальоху, що першою потрапила під руку, кинула поверх коца.

Немовля було ще й не помите, все в бурих розводах після появи на світ. Та й світ уже встиг позначити його рудими печатками густої суглинкової твані. Жінка подумала, що потім не допереться своєї святкової шальохи, купленої минулого року до Великодня. Вона хутко висмикнула з пожитків на фурманці надщерблену макітру з чорної глини, присіла навпочіпки біля корови. Білі цівки голосно дзенькнули об дно, тепло запарували під великим набряклим вименем.

Коли денниця почала бліднути і вже готувалася поступитися місцем сонцю, немовля, напоєне теплим коров'ячим молоком (впорскували його по крапельці сухою соломинкою) і ним же старанно обмите, запеленане святошною зеленою шальохою і загорнуте поверх неї старим тканим коцом, тихо посопувало на руках у жінки.

— Матір Божа!.. — тихо молилася жінка. — Пресвятая Богородице Діво Маріє, що Сина Божого народила! Подай милосердя цьому дитяті, невідомо ким рожденному, але Богом сотворенному, чудом Його великим спасенному і нам у цю лиху годину посланому! Дай йому, Пресвятая Богородице, здоровля крепкого, а нам радості великої. Бо нічого не буває просто так, без задуму Божого. Амінь!

Фурманка, натужно поскрипуючи колесами, в'їхала у ліс і поволеньки, вузькою дорогою, добре відомою лише тутешньому люду, через корчі і хитку драговину попрямувала за непрохідне Бузькове болото.